

BULETIN ORTODOX 51

Misiunea Sfanta Maria si Sfintii Martiri Brancoveni

544 Bridgeport Rd E, Kitchener, ON, N2K 1N7

website : www.sfmariakitchener.com

facebook : [Misiunea Sfanta Maria si Sfintii Martiri Brancoveni](https://www.facebook.com/Misiunea-Sfanta-Maria-si-Sfintii-Martiri-Brancoveni)

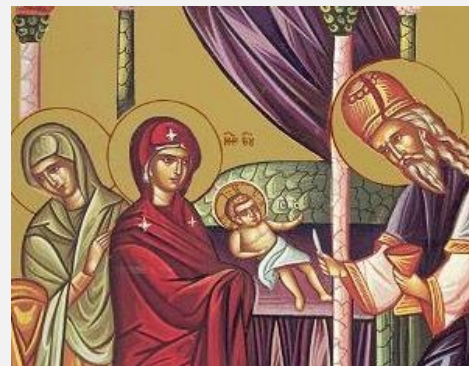

PUTEREA DRAGOSTEI vs PUTEREA FORTEI

Daca Dumnezeu, Ziditorul si Suveranul Absolut al tuturor, s-a facut asemenea omului, inseamna ca omul (la scara istoriei si a universului aparent o fiinta minuscule) este totusi o existenta foarte importanta inaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu s-a identificat cu nici o alta fiinta decat cu omul, asumandu-si toate ale omului, mai putin inclinatia lui de a gandi raul si de a-l

savarsii. Desi deasupra timpului, Domnul a intrat in timp. Desi deasupra spatiului, Domnul a intrat in spatiu. Desi este Legislatatorul Suprem, El insusi a intrat sub lege. Desi este Atotputernicul, Domnul s-a aratat si s-a manifestat ca o fiinta plapanda. Desi e chiar Izvorul Vietii, fiind deasupra mediului si a conditiilor de viata, Domnului i-a fost totusi cald sau frig, foame sau sete. Desi e Atotstiutorul, Domnul si-a manifestat treptat intelegerea, potrivit cu varsta omeneasca pe care El o avea. Domnul nu isi foloseste puterea dumnezeiasca, aparandu-se in forta impotriva cruzimii lui Irod, ci alege sa fuga in Egipt. Cel ce da legea circumciziei trupesti, El insusi se circumcide. Desi nu are nevoie de pocainta, El insusi primeste botezul pocaintei. Domnul a intrat in propria "aparatura" conceputa si creata de El, "functionand" dupa regulile create de El, dar neputand fiind atins sau corupt de nici un fel de "virus" sau "parazit" spiritual. Prin intrupare, Hristos se aseaza scut intre oameni si toate puterile intunericului. Iar acest "Scut" poate fi plasat de fiecare dintre noi in resorturile sufletesti cele mai intime, acolo unde diavolul duce bataliile sale cu fiinta umana. De aceea Dumnezeu s-a intrupat, pentru a-l salva pe om cu puterea iubirii Sale, iar nu cu puterea fortelor Sale dumnezeiesti. Iubirea lui Dumnezeu topeste ura si pastreaza intacta demnitatea si libertatea umana, in timp ce forta copleseste si anuleaza libera alegere a omului. *p.didel*

+Sfantul Vasile cel Mare (1 Ianuarie)

Sfântul Vasile, episcopul Cezareii, este unul dintre cei mai importanți părinți ai bisericii ortodoxe și unul dintre cei mai mari teologi creștini. S-a născut în Pont în jurul anului 329 și a murit în Cezarea în ziua de 1 Ianuarie 379. Provenea dintr-o familie creștină binecunoscută, tatăl său Sfântul Vasile cel Bătrân a fost un renumit învățător în Pont, iar sora sa Macrina și fratele său Grigore din Nyssa au devenit de asemenea sfinți. Sf. Vasile a studiat la Cezarea, la Constantinopol și Atena, remarcându-se încă de tânăr prin profunde cunoștințe în filosofie, astronomie, geometrie, medicină și retorică.

La Atena a legat o strânsă prietenie cu Grigore de Nazianz, care a fost întotdeauna impresionat de inteligența și spiritul său profund. Sf. Vasile a devenit apoi un strălucit profesor în NeoCezarea. Sub influența sorei sale Macrina, Vasile se apropie mai mult de biserică, iar episcopul Cezareii, Dianius, care îl aprecia deosebit de mult, îl încurajează să accepte o slujbă bisericească. În căutarea căilor spre perfecțiune, Vasile vizitează multe mănăstiri din Egipt, Siria, Palestina și Mesopotamia. La întoarcerea în Pont, el înființează o mănăstire pe malul Iris-ului. Scrierile sale din acea perioadă pun bazele vieții monahale sistematice și de aceea Sf. Vasile este considerat părintele monahismului oriental. După moartea lui Dianius, Eusebius devine episcop și care la rândul său încearcă să-l convingă pe Vasile să devină preot, și în cele din urmă îi oferă o înaltă slujbă în cadrul episcopiei, care îi dă ocazia să-și arate în plenitudine deosebitele sale calități spirituale și intelectuale. În acest timp, Sf. Vasile exercită o mare influență atât în rândul conducătorilor imperiului cât și al populației și clerului.

El începe o aprigă polemică împotriva arianismului și a altor mișcări eretice. La 14 iunie 370, Sf. Vasile este ales episcop al Cezareii, cel mai important susținător al său fiind Grigore Nazianzus. În această înaltă funcție, el era totodată Mitropolit al Capadociei și Exarh al Pontului, autoritatea sa întinzându-se între Balcani, Mediterană, Marea Egee și până la Eufrat. El a depus un enorm efort la organizarea bisericii și a luptat pentru drepturile clerului, totodată punând un mare accent pe temeinica pregătire canonică și spirituală a preoților. O mare atenție a acordat Sf. Vasile păturii sărace și a celor oprimați, inițiind nenumărate acte de caritate. Începând din anul 373, o serie de evenimente întristează viața sa, începând cu moartea fratelui său Grigore și ruptura cu Grigore Nazianzus. La acestea se adaugă situația generală din Imperiul Roman și atacurile goților. Sf. Vasile moare în anul 379, iar la înmormântarea sa participă un imens număr de creștini, evrei, păgâni, localnici și străini, ca dovadă a mării sale popularități.

Scrierile sale au o mare importanță teologică și au fost traduse pe tot globul. Sf. Vasile a scris câteva cărți împotriva lui Eunomius și a arianismului în general, în care apără teza Trinității. În "De Spiritu Sancto", Sf. Vasile tratează chestiunea Sfântului Duh și combate anumite mișcări din Macedonia care negau existența Duhului Sfânt.

El a scris, de asemenea, un mare număr de lucrări exegetice despre Psalmi, Isaia și Iov, 24 de predici și a ținut multe discursuri. Alte importante scrieri ale sale sunt: Regulile Monahale, Moralele, Despre Judecata lui Dumnezeu, Despre Religie și 366 de epistole, multe cu caracter dogmatic iar altele apologetice.

Alte importante scrieri sunt Liturgia Sf. Vasile cel Mare și Moliftele Sfântului Vasile cel Mare. Sf. Vasile este unul dintre "Cei Trei Capadocieni" (alături de Grigore de Nyssa și Grigore de Nazianz) fiind totodată și cel mai important dintre ei.

Sf. Vasile este serbat pe data de 1 ianuarie și de asemenea pe 30 ianuarie împreună cu Sf. Ioan Gură de Aur (Chrysostom) și Sf. Grigore (Nazianzus) (Sfinții Trei Ierarhi - sărbătoare hotărâtă în 1081 de către Ioan Patriarhul Constantinopolului în memoria acestor trei mari sfinți și teologi ortodocși).

SURSA: https://ro.wikipedia.org/wiki/Vasile_cel_Mare

„Adevărata călătorie a pocăinței le vindecă pe toate” (Părintele Rafail Noica)

S-a vorbit mult despre pocăință ca temei al vieții creștine. Pocăința, această *Cenușăreasă* a terminologiei bisericești – în general, nimeni nu are mult apetit pentru pocăință, dar avem o strâmbă înțelegere a termenului. Toată terminologia bisericească, duhovnicească trebuie să o reînvițăm, pentru că nu mai vorbim graiul sfinților noștri părinți. Părintele Sofronie Saharov a avut harisma să ne vorbească în graiul cel actual despre înțelepciunea din vechime. Am văzut mereu nevoia de a ne întoarce la terminologia veche. De ce fiecare meserie își are graiul ei specific? Atunci de ce credem că putem să exprimăm toate tainele Bisericii într-un limbaj accesibil tuturor? Trebuie să ne facem noi o datorie din a învăța graiul bisericesc, pentru a înțelege terminologia și a prinde adevăratul înțeles. Noi auzim un cuvânt, dar îl înțelegem în măsura experienței noastre de zi cu zi, care poate să nu fie duhovnicească, și atunci îl înțelegem într-un sens psihic sau chiar trupesc. De exemplu, curăția sufletească, tot ce ne vorbește Sfânta Scriptură – dacă n-ai trăit măcar o clipită de această curăție, nu știi ce este. Avem o idee despre ea, cum știm de apă și săpun, dar de multe ori confundăm lucrurile. Pe mine mă uimește curăția Maicii Domnului, cum poate ea să fie atât de apropiată de femeile care nasc și nu se „scârbește” tocmai ea, care are curăția adevărată? Cer Maicii Domnului să vă împărtășească curăția cea adevărată! Revenind la pocăință, avem ideea de plâns, de tristețe, de părere de rău. **Eu aș desființa termenul de „părere de rău”, aș folosi mai mult căință, durere, pentru că părerea de rău este slabă, este limitată.**

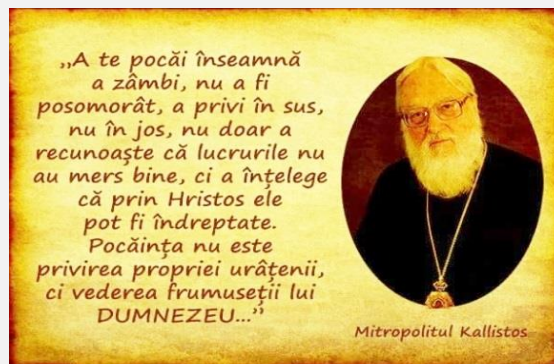

Ce este pocăința? Descopăr că pocăința este nimic altceva decât avântul unui suflet de la viața asta biologică – și, de la un punct încolo, plicticoasă –, către nețărmurire, către veșnicie.

Avântul înseamnă să călătorești undeva, și nu vorbim simbolic. Este o călătorie reală, doar că nu fizică. Pentru a ajunge la Împărăția Cerurilor, la nestricăciune, la sfințenie, la veșnicie, facem o călătorie lăuntrică. Trecând prin anumite experiențe de-a lungul vieții, ajungi să vezi lucruri pe care nu le-ai văzut înainte. Ce înseamnă asta? De unde erai și până unde ai ajuns acum, vezi noi priveliști – iată călătoria lăuntrică, duhovnicească, dar absolut concretă și reală. Ce înseamnă în greacă *metanoia*, metania? Schimbarea minții – de la experiența pământească, limitată, s-o trecem dincolo.

Ascultarea presupune disciplina, care nu prea atrage pe mulți; ascultarea prin rugăciune, prin atenția la reacția părintelui meu duhovnicesc prin graiul căruia îmi vorbește Dumnezeu mie, dezvoltarea auzului duhovnicesc, pentru a ajunge să deslușim când ne vorbește Dumnezeu și când ne vorbește „glasul străinului” (vezi Capitolul 10 din Evanghelia lui Ioan, despre glasul Bunului Păstor și glasul străinului).

Plânsul, durerea sunt primele elemente, căci avântul către cele veșnice se poticnește de cele din trecut, de păcate, de patimile care nu ne lasă să avansăm. *Doamne, cum să trec de bariera asta, de zidul ăsta de beton prin care nu văd nimic, de peretele prin care nu pot să trec?* Există plânsuri și plânsuri, nu oricare plâns este cel drept. Există plâns psihic, stârnit de evenimente exterioare, care nu e de folos. Plânsul duhovnicesc este un efect al gustării din dragostea cea smerită a lui Dumnezeu. S-a vorbit și de emoții. Emoția este la nivel psihic, sufletesc, dar există echivalentul duhovnicesc al emoției, când sufletul este mișcat lăuntric: străpungerea inimii. Aveam în vechime cuvântul *umilință*, al cărui înțeles s-a deformat între timp, de la sensul original al cuvintelor *umilenie* (în slavonă), *katanixis* (în greacă): o străpungere a inimii de către harul dumnezeiesc care înmoaie inima de frumusețea harului dumnezeiesc. Sufletul este așa de adânc mișcat, încât izbucnește în lacrimi, văzând barierele păcatelor și patimilor, este așa de străpuns de durerea că acestea îl lipsesc de ceva atât de minunat, încât fiind mișcat lăuntric de această dulceață, varsă sumedenie de lacrimi care vin din dragostea de Dumnezeu. Unde nu este dragoste de Dumnezeu, lacrimile nu vor curge, și este vorba de acea dragoste care nu se poate împlini, care nu poate ajunge la Cel Iubit. Această stare este exact ca starea psihică, din paralel, dar poartă o altă calitate, o altă energie, o altă terminologie. Am căutat să înțeleg adevăratul înțeles și cuprins al cuvintelor și asta a schimbat multe în viața mea – din păcate încă nu destul, dar este o călătorie. Mântuirea este o scară cu zece trepte. Fiecare știm unde suntem pe scara asta. Să ne ajute Dumnezeu să punem piciorul pe prima treaptă și pe următoarea treaptă și să ne ajute Dumnezeu să ajungem pe treapta a zecea, ca să ne întoarcem la Dumnezeu, la Care n-am fost niciodată, dar să ne întoarcem totuși – cu Dumnezeu toate sunt paradoxuri! Aceasta este calea – adevărata călătorie a pocăinței le vindecă pe toate. Ce vedeți nevindecă, și toate durerile prin care treceți, vor fi răscumpărate de Dumnezeu, numai El știe când și cum, eu n-am de unde să știu asta, pentru că nu sunt Dumnezeu sau... *nu sunt încă*.

(Părintele Rafail Noica, în cadrul Colocviului „Întâlnirea cu Duhovnicul”)

Cine L-a creat pe Dumnezeu?

Această întrebare este o obiecție majoră a ateilor, care o folosesc pentru a își justifica necredința. Bertrand Russell (1872–1970), un faimos filosof britanic, în micul dar cunoscutul eseu “De ce nu sunt creștin”, exprima ca prima obiecție această întrebare. Ateii zilelor noastre folosesc aceasta obiecție, precum Richard Dawkins în cartea “The God Delusion” și australianul Philip Adams, care la conferința globală a ateilor, ținută la Melbourne în 2010, a declarat: *“Cel mai important argument în favoarea lui Dumnezeu este că trebuie să existe o Creație, un început... Dar obiecția mea este simplă. Dacă Dumnezeu a fost începutul, cine L-a început pe Dumnezeu?”*

Universul a avut un început; aproape toată lumea acceptă acest lucru, din cauza faptului că legile termodinamicii o impun: universul se stinge (își pierde din energie) și nu se poate stinge la infinit, altfel s-ar fi stins deja. Stelele nu ar mai avea energie pentru a străluci și noi nu am mai fi aici. Unii au propus o teorie conform căreia un univers ar da naștere unui alt univers, dar din nou, nu poate exista o serie infinită de astfel de nașteri și morți, pentru că fiecare ciclu ar avea mai puțină energie disponibilă ca ultimul și dacă acest proces s-a întâmpla la infinit, moartea tuturor lucrurilor s-ar fi petrecut deja.

Trebuie să fi fost un început

Unul din principiile fundamentale ale logicii / științei / realității este principiul cauzalității: ceva care are un început are și o cauză suficientă. Principiul nu este *“Totul are o cauză”*; Bertrand Russell l-a falsificat. Nu, principiul este *“Tot ce are un început are o cauză suficientă”*. Un scurt raționament de moment confirmă acest lucru: ceva ce nu are început nu are nevoie de o cauză. Mai mult, o cauză trebuie să fie suficientă, sau potrivită. “Ai fost găsit într-un câmp cu varză” nu este o explicație suficientă pentru existența ta. Principiul cauzalității este fundamental, încât dacă eu aș spune că scaunul pe care stai, care trebuie să fi avut un început, pur și simplu a început să existe fără nici o cauză, mi-ai putea recomanda, pe bună dreptate, un control psihiatric! Ateii zilelor noastre, cărora le place să folosească cuvinte ca “rațional”, “rezonabil” și “științific” în descrierea convingerilor lor, cred că cel mai important început dintre toate – cel al universului – nu a avut nici o cauză! Unii admit că este o problemă, dar susțin că a spune “Dumnezeu l-a creat” nu explică nimic, deoarece ar trebui să explici de unde vine Dumnezeu. Dar este aceasta o obiecție validă?

Cum ar trebui să fi fost cauza universului?

Cauza universului ar fi trebuit să fie ne-materială, pentru că dacă ar fi materială / naturală, ar trebui să se supună aceluiași legi ale descompunerii ca universul. Asta înseamnă că începutul însuși ar fi trebuit să aibă un început și revenim la problema ciclurilor de naștere-moarte ale universurilor. Deci cauza apariției universului trebuie să fi fost supranaturală, nematerială sau spirituală – o cauză în afara spațiului, materiei și timpului. O asemenea cauză nu ar fi supusă legii descompunerii și în consecință nu ar avea un început. Cauza ar trebui să fie energie (un spirit) infinit.

În plus, cauza universului trebuie să fie incredibil de puternică; mărimea incredibilă a universului și imensa lui energie, observate până acum, mărturisesc despre această putere; trebuie să fi existat o cauză suficientă. Pentru mine asta sună a Dumnezeu Bibliei. Biblia ne revelează Creatorul ca fiind: Veșnic (infinet, etern). *“Mai înainte de a se fi făcut munții și de a se fi plăsmuit pământul și lumea lui, din veșnicie până’n veșnicie Tu ești.” (Psalmul 90, 2)* Notați ca Sfânta Scriptură spune *“La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul.” (Fac. 1, 1)* Aici Dumnezeu a creat însăși timpul. Doar Unul aflat în afara timpului, care este atemporal, sau etern, ar fi putut face asta. Să întrebi de unde a apărut cineva care este etern, cineva care nu are început (*“Cine l-a creat pe Dumnezeu?”*) este ca și cum ai întreba *“Cu cine este căsătorit burlacul?”* Este o întrebare irațională. Biblia se potrivește cu realitatea, lucru care nu este deloc surprinzător când luăm în calcul că ea pretinde să vină chiar din partea Creatorului Însuși.

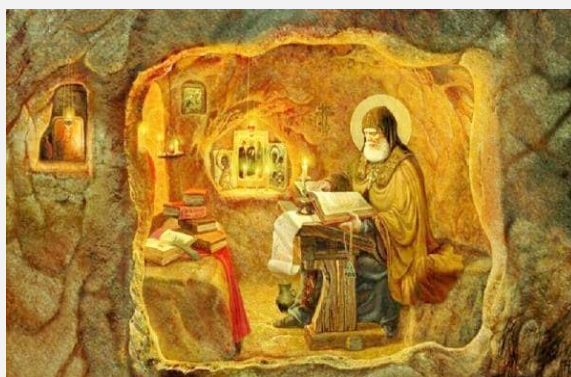
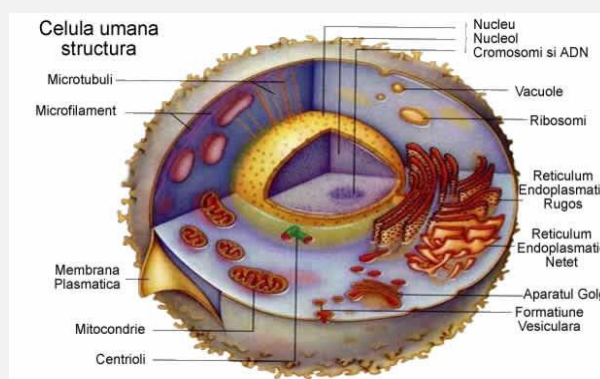
Două “mari începuturi” – fără nici o cauză!

Cei care îl resping pe Creator trebuie să creadă că nu doar materia a apărut fără nici o cauză; ei trebuie să creadă și că viața a apărut fără nici o cauză adecvată. Până și cea mai simplă formă de viață mono-celulară este incredibil de complexă. O umilă bacterie este plină de nano-mașinării incredibil de complicate, având nevoie de ele pentru a trăi. (3) O celulă are nevoie de un minim de 400 de proteine diferite pentru a produce mașinile care sunt absolut necesare vieții. (4) Cum ar putea aceste mașini bazate pe proteine să se auto-creeze, chiar dacă toate ingredientele necesare (20 de amino-acizi diferiți) s-ar putea auto-crea? Aminoacizii, deseori mii de aminoacizi, trebuie să fie uniți în ordinea corectă pentru ca fiecare proteină să funcționeze. Haideți să ne gândim la una din mașinile esențiale care copiază instrucțiunile ADN pentru a crea fiecare proteină. (5) Apoi să luăm o singură proteina componentă din acea mașină, mai puțin de 10% din total. Proteina are o lungime de 329 de aminoacizi. Care ar fi șansele de a obține această proteină accidental, presupunând că numai și numai aminoacizii corecți sunt prezenți? Calculul ar arăta așa: $1/20 \times 1/20 \times 1/20 \dots$ de 329 de ori! (6) Această probabilitate este de 1 la 10^{428} ... Un număr cu 428 de zerouri după 1! Chiar dacă fiecare atom din univers (10^{80} – un număr cu 80 de zerouri) ar reprezenta un experiment pentru fiecare vibrație moleculară posibilă (10^{12} pe secundă) pentru vârsta presupusă estimată de evoluționiști a universului (14 miliarde de ani = 10^{18} secunde), aceasta ar permite, “numai” 10^{110} experimente – un număr cu un număr infinit mai mic decât necesarul pentru a avea măcar o șansă vagă de a nimeri această proteină, (7) să nu mai vorbim de restul de 400 necesare. Nu este de mirare că Richard Dawkins admite ca oamenii de știință s-ar putea să nu descopere niciodată cum a apărut viața prin procese naturale. Totuși, el respinge explicația creației, din cauza motivului eronat prezentat mai sus. **Ce fel de cauză este suficientă pentru a explica originea vieții? Această cauză ar trebui să fie incredibil de inteligentă – cu mult peste nivelul nostru. Ne minunăm de savanții care au descoperit nano-tehnologia celulelor vii – și este o realizare uimitoare. Dar ce spunem despre Cel care a inventat aceste lucruri? Cu cât mai inteligent este El? Asta îmi aduce aminte de o altă caracteristică a Dumnezeului revelat în Biblie: El este omniscient (atotștiutor). Vezi Psalmul 138, 2–6 și cartea lui Isaia 40, 13–14.**

Știm suficiente despre Creator din creația Sa pentru a nu avea nicio scuză Romani 1, 18–22 spune: *“Căci mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer peste toată fărădelegea și peste toată nedreptatea oamenilor care țin nedreptatea drept adevăr. Pentru că ceea ce se poate cunoaște despre Dumnezeu este cunoscut de către ei; fiindcă Dumnezeu le-a arătat lor. Cele nevăzute ale Lui se văd de la facerea lumii, înțelegându-se din fapte, adică veșnica Lui putere și dumnezeire, așa ca ei să fie fără cuvânt de apărare, pentru că, cunoscând pe Dumnezeu, nu L-au slăvit ca pe Dumnezeu, nici nu L-au mulțumit, ci s-au rătăcit în gândurile lor și inima lor cea nesocotită s-a întunecat. Zicând că sunt înțelepți, au ajuns nebuni.”* Aici Biblia ne explică de ce oameni inteligenți aleg să creadă lucruri imposibile – că mai întâi universul, apoi viața au început să existe fără nici o cauză adecvată. Ei aleg, în mod illogic, să accepte că “cele două începuturi” nu au avut o cauză suficientă, în loc să recunoască și să cinstească pe Creatorul tuturor lucrurilor.

Autor: Don Batten

SURSA: <https://facerealumii.ro>

PROGRAM

Duminica, 30 Decembrie, ora 11 a.m. – Sfanta Liturghie (Fuga in Egipt)

Marti, 01 Ianuarie, 2019 ora 10 a.m. – Sfanta Liturghie (Taierea imprejur a Domnului Iisus Hristos, Sfantul Vasile cel Mare, Anul Nou); Molitvele Sfantului Vasile cel Mare

Duminica, 06 Ianuarie 2019, ora 11:00 a.m. – Sfanta Liturghie si Slujba de sfintire a Aghiazmei Mari a Bobotezei

Incepand din 02. 01. 2019, pe tot parcursul lunii ianuarie preotul va merge pe la casele credinciosilor pentru binecuvantarea cu Aghiazma Mare a Bobotezei.

